

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko D. R.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie
z dnia 15 lipca 2022 r., sygn. akt VI Pa 89/21,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od K. L. na rzecz D. R. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2021 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił powództwo K.L. o zasądzenie od D.R. kwoty 17.441,76 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione oraz wadliwe wypowiedzenie umowy o pracę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od powyższej kwoty za okres od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu pozwu w sprawie do dnia zapłaty oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Rejonowy wskazał, że w piśmie rozwiązującym stosunek pracy z powodem wskazano jako przyczynę ciężkie naruszenie obowiązków

pracowniczych polegające na świadczeniu pracy podczas zwolnienia lekarskiego oraz złamaniu postanowień umowy o zakazie konkurencji. Sąd I instancji uznał, iż obydwie wymienione przyczyny są prawdziwe oraz stanowią uzasadnioną podstawę do zastosowania sankcji z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Sąd Rejonowy uznał, iż powód będąc na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 9 marca 2021 r. do 8 kwietnia 2021 r. przebywał w firmie C., gdzie wykonywał pracę, jednocześnie uznając, że powód świadczył pracę w tym okresie dla podmiotu zajmującego się działalnością konkurencyjną wobec firmy pozwanego.

Po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 26 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 15 lipca 2022 r., oddalił apelację oraz obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy zebrał materiał dowodowy, który pozwolił na ostateczne rozstrzygnięcie sporu. Ustalenia faktyczne poczynione przez ten sąd są właściwe i kompletne, a wyprowadzone z nich wnioski nie budzą zastrzeżeń. Sąd Rejonowy w sposób staranny zebrał i rozważył wszystkie dowody, a oceniając je nie naruszył granic ich swobodnej oceny określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Do ustalonego stanu faktycznego zastosował nadto właściwe przepisy prawa materialnego, szczegółowo i klarownie przedstawiając w pisemnym uzasadnieniu przesłanki uzasadniające merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Okręgowy w całości zaaprobował, przyjmując je za własne oraz w pełni podzielił wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W skardze kasacyjnej z dnia 29 listopada 2022 r. pełnomocnik powoda zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 lipca 2022 r. w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania cywilnego, co miało wpływ na wynik postępowania, tj.:

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu dlaczego Sąd orzekający uznał, że wystąpiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w szczególności bez ustalenia kiedy, jakiego rodzaju, oraz jakie czynności pracownik miał wykonywać w czasie zwolnienia lekarskiego, jak przedmiotowe mogło wpływać na zagrożenie lub

naruszenie interesu pracodawcy, czy pracodawca uprzednio wzywał pracownika do zaprzestania działalności konkurencyjnej, czy przedmiotowa aktywność wpłynęła na przedłużenie się niezdolności do pracy, co uniemożliwiło ocenę stopnia winy pracownika, oraz stopnia naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, gdy ustalenia w przedmiotowym zakresie są konieczne w celu dokonania oceny zastosowania prawa materialnego tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p., gdyż odmiennie należy ocenić zachowanie pracownika w zależności od natężenia pracy, ilości wykonywanych zadań, zakresu naruszenia obowiązku odzyskania sił w okresie orzeczonej niezdolności do pracy;

- art. 382 i art. 327¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez niejednoznaczne wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz brak oceny części istotnych dowodów, a w konsekwencji ustalenie, że skarżący wykorzystywał zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem, w sytuacji gdy pozwany w okresie od 9 marca 2021 r. do 8 kwietnia 2021 r. nie świadczył pracy, zatem wykorzystywał zwolnienie lekarskie zgodnie z jego przeznaczeniem;

- art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez błędne stwierdzenie, że pozwany wypełnił obowiązek wskazania dowodów na poparcie faktów, z których wywodzi skutki prawne tj., że wykazał przyczynę rozwiązania umowy o pracę wskazaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, w sytuacji gdy pozwany nie sprostował ww. obowiązkowi, gdyż w sprawie brak jest dowodów wskazujących na to, że skarżący świadczył pracę na rzecz innego podmiotu w okresie zwolnienia lekarskiego;

- art. 231 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez sąd II instancji, że w sprawie przeprowadzono domniemanie faktyczne w sposób prawidłowy w zakresie wykonywania przez skarżącego pracy na rzecz innego podmiotu w okresie zwolnienia lekarskiego pomimo iż domniemanie to oparto na twierdzeniach nieudowodnionych oraz na innych domniemaniach faktycznych, co stanowiło przekroczenie granic domniemań faktycznych w niniejszej sprawie;

- art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c., przez brak rozpoznania sprawy na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, to jest w sposób "fragmentaryczny i

selektywny", z pominięciem oceny dowodów, z których wprost wynika, że w okresie od 9 marca 2021 r. do 8 kwietnia 2021 r. skarżący nie świadczył pracy na rzecz podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną, natomiast w C. przebywał w celach prywatnych, towarzyskich, co w istocie uniemożliwia merytoryczną ocenę "twierdzeń" Sądu drugiej instancji;

- art. 385 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie apelacji jako bezzasadnej, opartej jedynie na polemice z ustaleniami i oceną materiału dowodowego dokonany przez Sąd Rejonowy, w sytuacji gdy apelacja skarżącego zasługiwała na uwzględnienie;

- art. 386 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na oddaleniu apelacji, gdy zachodziły podstawy jej uwzględnienia.

Pełnomocnik powoda zarzucił także zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędną wykładnię przedmiotowego przepisu oraz przyjęcie, że świadczenie pracy w podmiocie konkurencyjnym w czasie potwierdzonej zwolnieniem lekarskim niezdolności do pracy samo w sobie w każdym przypadku stanowi podstawę dyscyplinarnego rozwiązania umowy o pracę, gdy zgodnie z prawidłową wykładnią przedmiotowego przepisu w celu ustalenia czy zachodziła podstawa do zastosowania w/w przepisu, w tym ciężkiego i zawinonego naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych zachodzi konieczność ustalenia w szczególności kiedy, jakiego rodzaju, oraz jakie czynności pracownik miał wykonywać w czasie zwolnienia lekarskiego, czy miały one charakter stały czy incydentalny, jak przedmiotowe mogło wpływać na zagrożenie lub naruszenie interesu pracodawcy, czy pracodawca uprzednio wzywał pracownika do zaprzestania działalności konkurencyjnej, czy przedmiotowa działalność konkurencyjna zagrażała lub naruszała interesy pracodawcy czy przedmiotowa aktywność wpłynęła na przedłużenie się niezdolności do pracy;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędną wykładnię wymienionego przepisu oraz przyjęcie, że możliwym jest dokonanie oceny zasadności rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem z powodu wykorzystania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem poprzez świadczenie pracy w podmiocie konkurencyjnym bez ustalenia jakie konkretnie zadania, w jakim czasie, w jakim

wymiarze, zakresie, wykonywał pracownik w innym zakładzie pracy tj. bez ustalenia jak przedmiotowe wpływa na możliwość odzyskania zdolności do wykonywania pracy czy też wystarczającym jest świadczenie jakiejkolwiek pracy, nawet w sposób incydentalny lub o niskiej częstotliwości by uznać a priori, że przedmiotowe niweczy cel jakim jest powrót pracownika do pracy, gdy zgodnie z prawidłową wykładnią w/w przepisu w celu jego zastosowania konieczne jest ustalenie w/w czynników;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędną wykładnię przepisu polegającą na dokonaniu łącznej oceny dwóch niezależnych od siebie przyczyn rozwiązania umowy o pracę tj. świadczenia pracy w podmiocie konkurencyjnym, oraz korzystania ze zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem, gdy każda z tych przyczyn zgodnie z prawidłową wykładnią w/w przepisu powinna być rozpatrywana odrębnie;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 56 § 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że skarżący swoim zachowaniem polegającym na przebywaniu w C. w celach prywatnych, towarzyskich podczas zwolnienia lekarskiego, dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, w sytuacji gdy zachowanie skarżącego nie było sprzeczne z celem zwolnienia lekarskiego oraz nie godziło w dobro pracodawcy, co w sposób jednoznaczny uzasadnia roszczenie o odszkodowanie na podstawie art. 56 § 1 k.p.;

- art. 6 w zw. z art. 300 k.p. poprzez błędną wykładnię wymienionego przepisu polegającą na przyjęciu, że pracodawca wykazał przyczynę rozwiązania umowy o pracę wskazaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, gdy w sprawie brak jest dowodów wskazujących na to, że skarżący świadczył pracę na rzecz innego podmiotu w okresie zwolnienia lekarskiego;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez błędną jego wykładnię i brak wykazania przez Sąd Okręgowy istnienia związku przyczynowego pomiędzy wyżej opisanym zachowaniem skarżącego a powstaniem po stronie pracodawcy szkody lub choćby zaistnienia sytuacji, w której interesy pracodawcy zostałyby zagrożone;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędną wykładnię przepisu polegającą na przyjęciu, że przyczyny wskazane w piśmie rozwiązującym z powodem umowę o pracę są prawdziwe oraz stanowią uzasadnioną podstawę do zastosowania sankcji

z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w przypadku, gdy żadna z przyczyn wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę nie zaistniała, wobec czego brak jest podstaw do zastosowania w/w przepisu w niniejszym stanie faktycznym;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 30 § 4 k.p. oraz art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię wymienionych przepisów polegającą na przyjęciu, że pracodawca wykazał przyczynę rozwiązania umowy o pracę wskazaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, gdy w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że powód świadczył pracę na rzecz innego podmiotu w okresie zwolnienia lekarskiego;

- art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez błędną wykładnię wymienionego przepisu polegającą na przyjęciu, że pracodawca wykazał przyczynę rozwiązania umowy o pracę wskazaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, gdy w sprawie brak jest dowodów wskazujących na to, że powód świadczył pracę na rzecz innego podmiotu w okresie zwolnienia lekarskiego.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę w całości poprzez uwzględnienie apelacji skarżącego w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącego kwoty w wysokości 17.442,00 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione oraz wadliwe wypowiedzenie umowy o pracę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od ww. kwoty za okres od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu pozwu w sprawie do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego wywołanego niniejszą skargą, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz Skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu, według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż w celu dyscyplinarnego rozwiązania umowy o pracę pracodawca winien nie tylko podać przyczynę wskazującą na ciężkie, zawinione naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, ale również wykazać, iż pracownik dopuścił się owego

ciężkiego naruszenia obowiązków. Nadto, oczywista zasadność skargi wynika, jego zdaniem, jednoznacznie z tego, iż pracodawca w toku sprawy w żaden sposób nie wykazał, by powód świadczył pracę w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim, w tym w podmiocie konkurencyjnym, przedmiotowe nie wynika z żadnego dowodu znajdującego się w aktach sprawy.

Poza tym autor skargi kasacyjnej podniósł, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi na pytania:

1. czy możliwym jest rozwiązanie umowy o pracę z pracownikiem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z powodu wykorzystania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem poprzez świadczenie pracy w podmiocie konkurencyjnym bez ustalenia jakie konkretnie zadania, w jakim czasie, w jakim wymiarze, zakresie, wykonywał pracownik w innym zakładzie pracy tj. bez ustalenia jak przedmiotowe wpływa na możliwość odzyskania zdolności do wykonywania pracy czy też wystarczającym jest świadczenie jakiegokolwiek pracy, nawet w sposób incydentalny lub o niskiej częstotliwości by uznać a priori, że przedmiotowe niweczy cel jakim jest powrót pracownika do pracy?

2. czy świadczenie pracy przez pracownika w okresie niezdolności do pracy u podmiotu konkurencyjnego względem pracodawcy samo w sobie stanowi zawsze uzasadnioną przyczynę dyscyplinarnego rozwiązania umowy o pracę czy też ocena przedmiotowego w kontekście art. 52 § 1 k.p. uzależniona jest również od innych czynników takich jak: zakres naruszenia lub zagrożenia interesów pracodawcy, ilość, rodzaj, natężenie świadczonej pracy u innego podmiotu, wpływ świadczonej pracy na możliwość odzyskania zdolności do wykonywanej pracy, tego czy działalność konkurencyjna zagrażała lub naruszała interesy pracodawcy, czy czynności miały charakter stały czy incydentalny, jak przedmiotowe mogło wpływać na zagrożenie lub naruszenie interesu pracodawcy, czy pracodawca uprzednio wzywał pracownika do zaprzestania działalności konkurencyjnej?

3. czy w kontekście art. 52 § 1 pkt 1 k.p. należy oceniać odmiennie wystąpienie dwóch podstaw do rozwiązania umowy o pracę jako

zagrożających odmiennym interesom pracodawcy tj. wykonywania pracy w okresie niezdolności do pracy potwierdzonej zwolnieniem lekarskim oraz świadczenia pracy na rzecz podmiotu konkurencyjnego względem pracodawcy, czy też wystąpienie owych dwóch przyczyn należy łączyć w konsekwencji przyjąć, iż przedmiotowa ma wyższy stopień zawinienia oraz stanowi cięższe naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych niż świadczenie pracy w okresie niezdolności do pracy na rzecz podmiotu nie będącego podmiotem konkurencyjnym wobec pracodawcy?

4. czy pracownik w czasie przebywania na zwolnieniu narusza w sposób ciężki podstawowe obowiązki pracownicze, gdy przebywanie w celach prywatnych, towarzyskich w innym zakładzie pracy w czasie zwolnienia lekarskiego, oraz czy przedmiotowe może stanowić podstawą rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. biorąc pod uwagę fakt, że nie podejmuje on czynności sprzecznych z celem zwolnienia lekarskiego: jakim jest odzyskanie zdolności do pracy (w szczególności: nie podejmował czynności prowadzących do przedłużenia nieobecności w pracy)?

5. czy można uznać, że pracodawca w sposób dostateczny wykazał przyczynę rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 §1 pkt. 1 k.p.- wskazaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, gdy pracodawca nie naprowadza żadnych dowodów potwierdzających świadczenie przez pracownika pracy na rzecz podmiotu konkurencyjnego w okresie zwolnienia lekarskiego? (w szczególności gdy brak jest dowodów na to aby pracownik godził w dobro pracodawcy i działał sprzecznie ze swoimi obowiązkami takimi jak m.in.: lojalność wobec pracodawcy, świadczenie pracy, usprawiedliwianie nieobecności w pracy?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie - w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania - o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Należy także podkreślić, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie

przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Także zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa materialnego, mające w istocie charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi sądów *meriti* i dokonaną przez te sądy oceną stanu faktycznego – tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, ani jej przyjęcia do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2022 r., I CSK 664/22, Legalis nr 2739699; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., II PSK 58/22, Legalis nr 2909745).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance jej oczywistości (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Za istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c., uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych oraz wskazania, dlaczego jest ono istotne, jak również przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne. Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurystyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999; 16 lutego 2023 r., III USK 401/22, Legalis nr 2925287). Tym obowiązkom strona skarżąca nie podołała. Rozstrzygnięcie przez

Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego wskazanego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może przy tym sprowadzać się do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., III USK 44/22, Legalis nr 2877720). Budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia - mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie, a wskazany przez stronę skarżącą przepis art. 52 § 1 pkt 1 k.p. doczekał się licznych orzecznictwa sądowego i jego wykładnia nie budzi wątpliwości. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, że celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne. Wątpliwości wskazywane przez stronę skarżącą, związane są z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sądy *meriti*, którymi – jak to już wskazano wyżej – Sąd Najwyższy jest związany.

Jako drugą przesłankę, przemawiającą za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, autor skargi kasacyjnej wskazał jej oczywistą zasadność. Trzeba więc zauważyć, że taki sposób formułowania wniosku uznać należy za błędny, a jego uzasadnienie przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bezzasadności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywiście bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku. Poza tym strona skarżąca, wskazując

na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła swojego stanowiska w tym zakresie w sposób przekonujący. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania

kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

D.S.

[ms]